

**III CERTAMEN LITERARI
«JORDI DE SANT JORDI»
2024**

CFPA «Jordi de Sant Jordi»

Ajuntament de la Vall d'Uixó

La violència de gènere, la bondat malgrat l'adversitat, els drets humans, l'aprenentatge al llarg de la vida, la diferència, el futur, el maltractament animal, són alguns dels temes que trobareu en aquest aplec de les millors obres breus presentades al III Certamen Literari «Jordi de Sant Jordi». Si no vos pareixen prou interessants, encara n'hi ha més: l'Àfrica, el respecte al medi natural, la immigració...

CFPA «Jordi de Sant Jordi»

Ajuntament de la Vall d'Uixó

III CERTAMEN LITERARI «JORDI DE SANT JORDI» 2024

CFPA «Jordi de Sant Jordi»

Ajuntament de la Vall d'Uixó

ÍNDIX

VIVIR	5
<i>Mila Mompó Salvador</i>	
<i>CICLE I - Carbonaire</i>	
PLUJA	7
<i>Mila Mompó Salvador</i>	
<i>CICLE I - Carbonaire</i>	
EL SUFRIMIENTO NO ENDURECE EL CORAZÓN	9
<i>Anita Martínez Pascual</i>	
<i>CICLE I - Toledo</i>	
EL CORTIJO	11
<i>Conchín Díaz Caño</i>	
<i>CICLE I - l'Assumpció</i>	
DELUSION	13
<i>Leonor Tica del Alar</i>	
<i>ANGLÉS BÀSIC</i>	
APRENDIENDO A APRENDER	15
<i>Asun Gil Ciruelos</i>	
<i>PENSAMENT FILOSÒFIC</i>	
DIARI D'UN SUPERVIVENT	17
<i>Vicente Aragonés Gómez</i>	
<i>ANGLÉS A2</i>	
KARÚH	20
<i>Paco Tur Salais</i>	
<i>ÚS DEL MÒBIL</i>	
LOS RELOJES	22
<i>Fina Vallés Llobet</i>	
<i>MINDFULNESS</i>	

SER DIFERENT	24
<i>Paco Tur Salais</i> <i>ÚS DEL MÒBIL</i>	
MARÍA	27
<i>Paco Tur Salais</i> <i>ÚS DEL MÒBIL</i>	
L'HERBOLARI	30
<i>Xari Arnau Jorge</i> <i>VALENCIÀ B2</i>	
DERECHOS HUMANOS	33
<i>Leonor Tica del Alar</i> <i>ANGLÉS BÀSIC</i>	
XICA	36
<i>Amparo Aymimir Salafranca</i> <i>VALENCIÀ B2</i>	
L'ASSASSÍ DELS PIRINEUS	38
<i>Rubén Tribaldos Cabañero</i> <i>GES 2 NIT</i>	
UNITATS D'INTEL·LIGÈNCIA	42
<i>Layla Outougganne</i> <i>GES 2 MATÍ</i>	
IL·LUSTRACIONS DE PORTADA I CONTRAPORTADA	
<i>Vicent Segarra Gavarri</i>	

VIVIR

¿Qué somos las mujeres? ¡Personas con razonamiento!

¿Qué son los hombres? ¡Ídem de lo mismo! Razonar es lo que nos diferencia de los animales.

¿Podemos ir juntos por el camino de la vida? ¡Por supuesto que sí! Entonces, ¿por qué hay hombres que maltratan a sus parejas? Tal vez les falte ese sentido que posee el ser humano tan valioso para la convivencia. Esa falta, hace que la persona que tiene a su lado tenga ¡miedo! ¿Miedo? Sí, eso parecía que tenía ella.

Al salir de casa miraba con recelo a su alrededor, temía encontrarse con él al girar cualquier esquina.

Ya no convivían juntos, pero todo lo pasado lo tenía grabado en su memoria, y también en su cuerpo. Ella quería olvidar, rehacer su vida,

mas sus recuerdos y señales en el cuerpo se lo impedían, además de su temor.

¿Qué pasaría si se llega a cruzar en su camino? Tenía muchas amenazas por parte de él. ¿Las llevaría a cabo? ¿Podría contarlo? ¿O su voz sería callada para siempre?

Estos pensamientos la acompañaban continuamente, era un sinvivir y la atormentaban de continuo. Ella solo quería **¡vivir, renacer y olvidar!**

P. D. No esperemos que ocurra lo irremediable y pongamos remedio con antelación. ¡Todos tenemos derecho a la vida!

Mila Mompó Salvador
CICLE I - Carbonaire

PLUJA

Plou. Pluja molt ben rebuda, suau i tranquil·la. La terra té set, està seca i esquerdada, fa temps que no plou. Aquest hivern ha sigut molt sec i la terra es beu la pluja amb avidesa.

Pluja demanada per hòmens i dones. En aquest cas, plou en Setmana Santa i en són moltes les persones que no volen la pluja en estes festes. Festes de total devoció pel que representa la passió i crucifixió del Nostre Senyor. Però en aquests dies no pogueren eixir de les seues confraries les processons als carrers.

Per a unes altres persones són dies de vacances, amb plans de viatges i molta diversió, sempre vivint al carrer.

No obstant això, la pluja és agraïda per les persones i per la terra mateixa. A la primavera sempre la pluja és beneficiosa, si plou molt és un senyal segur d'un millor estiu.

Hem de procurar no malbaratar l'aigua, és un bé de tots i de primera necessitat, gastar-la amb mesura és un bon pas per tal que no ens en falte.

Mila Mompó Salvador
CICLE I - Carbonaire

EL SUFRIMIENTO NO ENDURECE EL CORAZÓN

María, una mujer por la que siempre he sentido respeto y admiración. Nació en 1937 siendo la menor de cinco hermanos. Cuando cumplió dos añitos, la dieron a una familia para que la alimentaran, y a los diez, la pidieron para ponerla a trabajar en una casa a cuidar niños y ayudar en los quehaceres.

Así fue creciendo, aprendiendo a vivir y a servir a los demás. Entregaba todos los meses el dinero que ganaba a su familia.

Se hizo mayor y se enamoró de un joven, de quien ella pensaba que le daría el valor, el cariño y respeto que ella había dado y necesitaba. No fue así, su marido pronto empezó a beber y a no trabajar. Tuvieron cinco hijos, mientras María siempre seguía trabajando en el campo, y limpiando.

Los hijos se hicieron mayores y con problemas: un hijo enfermo, una hija en prisión. El marido estuvo mucho tiempo

enfermo, y cuando murió, María tuvo que ver a su hija esposada y acompañada por la guardia civil para asistir al entierro de su padre. Esta hija, pasado un tiempo, también murió, en prisión.

Los nietos de María van creciendo, casi todos con problemas y pocos recursos económicos. Cuando saben que ha cobrado, vienen en busca de ayuda; ella da todo lo que puede.

María tiene 87 años, vive sola, va muy aseada, está muy bien cuidada por sus vecinos. Todos la quieren, es educada, creyente, bondadosa, generosa y servicial, una persona de confianza: transmite Paz.

La Felicidad no te la da la vida, sino que es como tú la vives, tu vida. María siempre dando Amor a los demás. Da gusto estar con ella, transmite mucha Paz.

Anita Martínez Pascual
CICLE I - Toledo

EL CORTIJO

El cortijo donde yo me crié era cuadrado pero enorme, compuesto de dos patios interiores también cuadrados. En el exterior había un jardín lleno de alamedas con rosas de todos los colores y un perfume que, todavía a día de hoy, cuando huelo rosas, provoca que mi pensamiento vuelva a aquel jardín.

El primer patio era el principal, por donde entraban los señoritos cuando venían en verano. Allí estaban las cuadras y la báscula en la que se pesaban las cosechas. En las cuadras había caballos, mulos, burros, a la derecha los dormitorios de los señoritos, a la izquierda de los trabajadores y caseros que cuidaban el cortijo.

Para pasar al segundo patio se cruzaba el comedor de los gañanes, con una mesa enorme y una chimenea tan grande que para guisar se metían dentro, llena de cacharros colgados en las paredes, y también había un

candil grandísimo. El segundo patio estaba lleno de carros para transportar las cosechas, pues había muchos olivares y se sembraba de todo: trigo, cebada, garbanzos, girasoles, lentejas... En la parte izquierda había un abrevadero muy largo para los animales, en la derecha, una alambrada donde estaban las gallinas solo por la noche, ya que pasaban el día sueltas por los campos. Al lado, una puerta por donde se pasaba a la casa de los porqueros, que cuidaban los centenares de cerdos de todos los tamaños.

Salías al exterior por la parte trasera, donde las campiñas eran tan grandes que se perdían en el horizonte. A doscientos metros, una laguna con un solo árbol: un pino que daba piñones.

Conchín Díaz Caño
CICLE I - l'Assumpció

DELUSION

On my trip to Egypt, I realized that I didn't know Africa. The reports on the Pharaonic civilization, which grew on the banks of the Nile, exercised a fascination in me, awakening my interest in knowing the ancient continent, the cradle of humanity.

I visited the pyramids and the Egyptian museum in Cairo. I wanted to escape to the south to meet a nearby tribe of beautiful women with full, dark lips and exuberant bodies. The ones I saw playing with their children, with jet black eyes, whom they happily kissed and caressed. They got to school, where they were warmly welcomed before starting schoolwork.

At lunch, they prepared appetizing and nutritious menus that the children devoured with pleasure. In the yard, I saw educational games, children jumping, laughing, and growing up happy.

Stunned, I couldn't believe what I was seeing, I thought of a continent where children

went hungry, their mothers cultivated the land with their children tied to their backs so they could eat those tubers. Towns without health care, without vaccines whose children died from malaria or malnutrition.

Here we pamper them, overprotect and overfeed them.

The singing of the birds and the breeze that caressed my face created incredible magic and peace, but suddenly the charm was undone, I woke up to the harsh reality, it had been a dream! Certainly in Africa, they suffer the injustice of not having human rights while here we waste everything.

Failure of a society that calls itself advanced, the internet era of technology and Artificial Intelligence that fails to cover the needs of human beings being the most important thing. I call for the goal of a civilized world to be peace and the integral development of people.

Leonor Tica del Alar
ANGLÉS BÀSIC

APRENDIENDO A APRENDER

El otro día me encontré con esta frase: «aprendiendo a aprender». Me hizo pensar en lo importante que era ese juego de palabras.

El aprendizaje es un proceso que nos acompaña a lo largo de la vida. De niños, el aprender es un juego para nosotros. Después pasa a ser una obligación, y con el paso del tiempo termina siendo una afición.

Tener un propósito es fundamental para vivir con ilusión y afrontar con vitalidad el paso de los años sin perder ese ímpetu de la juventud, por conseguir la meta que nos hemos propuesto.

El conocimiento nos ayuda a tomar decisiones, a vivir experiencias distintas y a ser más libres.

El aprendizaje no solamente viene de la formación y los estudios, también de las experiencias de la vida, la familia, los amigos y nuestro entorno, que nos van enseñando y

aportando sabiduría.

Pero que importantes fueron aquellos maestros de nuestra infancia que supieron transmitirnos esos valores tan necesarios como la constancia, el respeto, la responsabilidad, la firmeza en nuestras convicciones y las ganas de seguir formándonos. Y que importantes son los que nos encontramos ahora en nuestro camino, que nos ayudan a conseguir esos sueños que, por circunstancias de la vida, tuvimos que dejar un poco aislados.

Cada día que amanece es un reto para intentar alcanzar eso que no resulta sencillo, pero a lo que no te puedes rendir. Y cada anochecer es un agradecimiento por todo lo conseguido, y por las experiencias vividas.

Aprender de todo y de todos. Sin olvidar que siempre estamos en la faceta de Aprendiendo a aprender.

Asun Gil Ciruelos
PENSAMENT FILOSÒFIC

DIARI D'UN SUPERVIVENT

La Vall, diumenge de primavera del 1942

Hui, com tots els diumenges dels tres darrers anys, m'he alçat matí. No és dia d'anar a fàbrica, però els pobres no tenim dret al descans. He anat a buscar el meu amic Tàfol i hem anat a les rambletes de vora riu, als voltants de la bassa de Quistel. Per cert, jo soc Cento, i ahir dissabte a poqueta nit, Tàfol i jo vam ficar uns quants cepets i uns visquets, per veure si podem completar amb carn d'au l'escassa dieta que ens subministra la cartilla de racionament.

Una vegada revisades i arreplegades les trampes de la cacera, havíem capturat una vintena de pardalets. Aprofitant que encara no havia començat el dia i que estava fosquet, sense cap ànim delictiu, vam arrambar unes tomaques, unes cebetes i quan anàvem a completar la collita...

De sobte aparegué el guarda de camp.

—Alto, quiets, no vos menegeu!

Que no ens menegem? Vam botar a córrer com a possessos. Com que nosaltres érem joves i ell vell, aconseguírem fugir i amagar-nos en una cova, de les moltes que hi ha al voltant de la font de Sant Josep.

El guarda, que tenia ganes de capturar-nos, es va aposentar a la porta de la cavitat.

Això era a les 8 del matí. A les 14 continuava allí.

—Ja eixiran —pensava.

Passà per allí el tio Barruntes.

—Que fas ací a estes hores? —Preguntà al guàrdia.

—Esperant a veure si pille a dos arrambladors —contestà el guarda.

—Però si eixos estan jugant a pilota a l'Alcúdia —digué Barruntes.

El que havia passat és que la cavitat tenia una eixida que sols coneixíem nosaltres, i vam poder fugir i aportar a casa el menjar que havíem arramblat.

Vicente Aragonés Gómez
ANGLÉS A2

KARÚH

Karúh, a Somali, was abandoned at birth. His mother's sister took him in and raised him with her family, but Karúh felt out of it. He took advantage of the fact that a neighbour was leaving for the capital and he went with him. The neighbour knew the head of a dressmaking business and, out of mercy, they took in little Karúh, who was only 11 years old.

He stayed there until he was 18, learning to sew, cut and make dresses. He was well thought of, but he fell in love with the boss's daughter. When the boss found out, he threatened to kill him and fired him. Karúh was afraid, so he decided to emigrate to Mauritania. There, he dreamed of reaching Spain. After a year of scraping by, he went to Morocco. He thought his dream would materialise quickly, but it did not. Fate trapped him for 10 years. In trafficking gangs, he suffered numerous robberies and abuses. Deceived time and time again, he saw how some friends crossed the strait, but his turn

had not arrived yet. There were times when he felt abandoned by the world.

Finally, one day, like many other times, after paying, this time a contact took him to the coast. He was introduced to seven other people, they got on a boat and launched themselves into the sea. They did not know how to swim, but despite their fear, they found the strength to row for seven hours and reach the other shore of the Mediterranean. Picked up by the Civil Guard, they were taken to the Red Cross. Their dream had come true. Karúh was faced with a new life again, in a new country. From that day until now, three years have passed. Nowadays he has found a job and legalised his status. Moreover, he has found a home. His past is like a memory, almost erased; he feels happy and proud of himself.

Paco Tur Salais
ÚS DEL MÒBIL

LOS RELOJES

El Señor del Tiempo un día se dio cuenta de que en su Reino se estaba perdiendo el tiempo porque sus exactos relojes cada vez se retrasaban más. Para detener esta catástrofe, sincronizó a mediodía todos los cronógrafos del país a la hora precisa y al día siguiente tiró a la basura los atrasados, y la paz volvió a reinar esa mañana con el rítmico repiquetear tictac, tictac.

Sin embargo, esta solución no fue la más adecuada, pues por las noches los relojes volvían a retrasarse. Resuelto a desvelar el misterio, el Soberano mandó llamar a todos los sabios del país para que le explicaran semejante enigma. Ciertamente, la Corte del Tiempo se llenó de relojeros, científicos, etc., pues todos creían tener la solución, pero todos se marchaban derrotados sin poder encontrarla, menos un joven que habló así:

—Majestad, los relojes se atrasan cada noche porque en el Corazón del Mundo, la

batería de latidos que los alimenta a todos está agotándose y pronto dejarán de funcionar.

El Rey quedó satisfecho con esta explicación y le regaló al joven una bolsa llena de monedas, lo cual el muchacho agradeció y partió contento.

Ahora que el Soberano sabía el origen del retraso, tuvo que enviar, al mismo Corazón del Mundo para reemplazar la batería sin tiempo que perder, a una ardua expedición formada por los hombres más fieles y aguerridos, pues era la empresa más vital del Reino. Cuando los complejos trabajos concluyeron y los latidos volvieron a batir con fuerza, los valiosos relojes tornaron a dar la hora exacta con precisión siempre, recobrando el Señor del Tiempo su tranquilidad tictac, tictac.

Fina Vallés Llobet
MINDFULNESS

SER DIFERENT

Van Gogh, Santa Teresa, Nelson Mandela,
Andrea Bocelli, Stephen Hawking, John
Nash, Frida Kahlo, Vujicic...

Personatges amb algun problema, en el
moment històric i social que han viscut.

Ser diferent, mai igual,

Amagat darrere el monstre.

Sempre divergent, pressionat,

Els valors d'una majoria,

El pensament col·lectiu.

Aquest món on has nascut,

No està fet per a tu.

En un sistema que no encaixes,

Sempre amagat darrere el monstre.

A l'escola, a casa, al carrer,

Sempre ets el diferent.

Formes part del món,

Un món que no et reconeix.

Dins del teu microsystema,

Vas creixent i aprenent.

Sempre difícil alçar la veu,

La veu d'una minoria,

Que viu entre la majoria.

Sempre diferent, mai igual,

Però amagat dins la societat.

La societat inserta eslògans, que apliquem sense reflexionar: “tots som iguals, tots som diferents”. Alguna vegada l'has feta servir?

“Tots som iguals” és una frase genial, però és mentida.

És igual una persona alta que una menuda?
Una blanca que una negra?

És igual el tort que aquell que té dos ulls? El coix que el que camina amb dues cames?

I el que té la síndrome de Down que qui no la té? No cal més exemples.

Simplement, tots no som iguals. Realment tots som diferents.

Treballar la diferència; gran complicació i un gran repte. Diferències: econòmiques, socials, culturals, sexuals, físiques, psíquiques ... Qui s'atreveix a posar en valor totes les diferències i donar-los contingut? Com treballar la diferència? Una tasca àrdua en què trobem dificultats per tot arreu. Tanmateix...

Quan repassem la història, veiem que en la diferència radica la grandesa de l'ésser humà i que, malgrat tots els obstacles, algunes persones, des de la seua diferència, han

deixat la seua saviesa a la resta de la societat.

Paco Tur Salais
ÚS DEL MÒBIL

MARÍA

María explica a sus amigas que quiere participar en un concurso de relatos cortos. Le sugieren que escriba algo sobre el año 2.500. «Tú tienes gran imaginación», le dicen. «¡Oh, qué gran idea! Lo tengo, escuchad a ver si os gusta:

En el 2500 la Tierra ya no será el lugar donde vivirá la especie humana. Habrá grandes migraciones al espacio; allí se habilitarán grandes plataformas que orbitarán entre la Tierra y Marte. Dichas estaciones tendrán todo lo necesario para vivir, siempre conectadas con la Tierra (el centro de operaciones). Desde aquí, con inteligencia artificial, a través de un mega ordenador se controlará todo el espacio.

Para desplazarse se utilizarán unas cápsulas, personales, familiares o colectivas, que alcanzarán velocidades supersónicas.

Las personas se alimentarán por medio de pastillas (prescritas siempre por nutricionistas

especializados) que comprarán en establecimientos de alimentación saludable.

La robótica estará totalmente al servicio de los humanos y los humanos muy robotizados. Aunque nunca podrán estar conectados entre ellos.

Los humanos estarán todos interconectados por unos receptores de microchips, que llevarán incrustados en brazos o piernas. Los habrá fijos y extraíbles en función de las necesidades o actividades que se deban realizar. Estos serán obligatorios e irán cambiando a lo largo de la vida.

El pensamiento colectivo como humanidad, se hará en unos santuarios de peregrinación, ubicados en Marte; obligatorios cada 10 años. Donde distribuirán frascos con pastillas del amor fraterno.

El trabajo, se desarrollará en la Tierra y será de obligado cumplimiento durante 5 días cada 6 meses hasta los 50 años. El resto del tiempo

será para desarrollo humano así como para actividades de ocio, recreativas y artísticas.

Una élite ostentará el poder, dirigirá y velará por un control absoluto de la población.»

«¡Es un relato genial, María!»

Paco Tur Salais

ÚS DEL MÒBIL

L'HERBOLARI

Quan jo era xiqueta allà pels anys seixanta, la meua família havia construït una casa prop de la partida de Cerverola, en la qual estiuejàvem.

Un dia, quan els meus cosins i jo jugàvem pujant a les garroferes, ens va sorprendre vore arribar un carro arrossegat per una egüeta jove del qual baixaren un home i una dona. Ells eren Pepe i Encarna i venien des de Serra, que és un poble de València endinsat en la serra Calderona.

Pepe era herbolari i anava per totes les muntanyes dels voltants recollint ramells d'herbes, mentre ella es quedava al carro.

Els meus pares i tios els oferiren un espai en la casa perquè no els agradava vore la dona tota sola podent estar en la nostra companyia. A poc a poc varen fer amistat amb la nostra família. A la nit, després de sopar, contàvem històries i acudits per passar-ho bé. Eren dos persones molt bones i educades i

vàrem començar a estimar-los.

Encarna teixia un jersei de punt, mentre ell anava i venia pel terme. Arribava tot carregat amb feixos de te i els amuntegava al corral.

Pepe dinava per la muntanya, i a mitjan vesprada, la dona l'esperava amb tot preparat... el rentamans, el tovalló i el sabó d'oloreta, per tal que es llavara i descansara.

Per a mi, que aleshores tenia onze anys i gaudia de totes les novetats, l'aroma dels ramells de te barrejat amb la fragància del sabó era meravellós i encisador.

A partir d'aquell any, tots els estius cap a finals d'agost, esperàvem impacients la seua arribada.

El darrer any que vingueren, ja conduïa Pepe una furgoneta. Així viatjaven més còmodament, ja que duien amb ells una xiqueta menuda que havien adoptat. Ells eren bastant majors i es veu que no havien pogut tindre fills. La xiqueta pot ser que haguera

patit molt a l'hospici, perquè se la veia debileta, però Encarna i Pepe estaven molt feliços i tenien molt d'amor per a donar-li.

Passaren els anys, ell es va jubilar i no varen vindre més.

L'ofici d'herbolari pot ser que haja desaparegut, com també moltes herbes de la muntanya. Abans la gent que eixia al camp tenia cura de no exhaurir les plantes i les collia tallant-les per la soqueta, però, darrerament, s'ha perdut el respecte a la natura, com a moltes altres coses, i s'arranquen les matetes d'arrel, i és per això que quasi no es veu te o poliol; més bé diria que no se'n veu gens.

Per sort per a mi, em quedarà sempre el record d'aquella oloreta i de la bonica família de l'herbolari que em retroba amb la meua infantesa.

Xari Arnau Jorge
VALENCIÀ B2

DERECHOS HUMANOS

En mi viaje a Egipto me di cuenta de que no conocía África. Los reportajes sobre la civilización faraónica, que a orillas del Nilo creció, ejercían una fascinación en mí, despertando gran interés por conocer el antiguo continente, cuna de la humanidad.

Visité las pirámides, el museo del Cairo, y quise escaparme hacia el sur para conocer una tribu cercana, de bellas mujeres de labios carnosos y oscuros y exuberantes cuerpos. Las vi jugando con sus hijos, de ojos negros azabache, a los que besaban y acariciaban felices.

Llegaron al colegio, donde fueron acogidos con cariño antes de comenzar las tareas escolares.

En el almuerzo prepararon apetitosos y nutritivos menús que los niños devoraron con gusto. En el patio vi juegos educativos, niños saltando, riendo, creciendo felices.

Aturdida, no acababa de creer lo que veía, pensaba en un continente donde los niños pasaban hambre y sus madres cultivaban la tierra con el hijo atado a la espalda, para poder comer, por lo menos, esos tubérculos. Pueblos sin atención sanitaria, sin vacunas y cuyos niños morían de malaria o desnutrición.

Aquí los mimamos, sobreprotegemos y sobrealimentamos. Verdaderamente estaba equivocada y me sentía feliz por ello. El canto de los pájaros y la brisa que me acariciaba el rostro creó una magia y una paz increíbles; pero de pronto se deshizo el encanto, desperté a la cruda realidad: ¡Había sido un sueño! Ciertamente, en África sufren la injusticia de no tener reconocidos o suficientemente protegidos los [derechos humanos](#), mientras que aquí lo derrochamos todo.

Fracaso de sociedad que se dice avanzada, la era de internet, de la tecnología y de la Inteligencia Artificial, que no alcanza a cubrir las necesidades del ser humano, lo más

importante.

Hago un llamamiento para que la meta de un mundo civilizado sea la paz y el desarrollo integral de las personas, y para que se luche principalmente por los derechos humanos.

Leonor Tica del Alar
ANGLÉS BÀSIC

XICA

Esta és una història que tenia ganes de contar perquè la gent sabera on pot arribar la maldat d'algunes persones.

Alba es va trobar una gossa tirada en un camí. Tenia al llom ferides molt greus i a les potes alguns claus clavats. Alba, que és d'una protectora d'animals, la va transportar a una clínica veterinària on la varen curar. A la gossa li havien abocat sulfumant al llom, varen dir els veterinaris que la varen curar.

El pobre animal sempre estava esglaiat quan veia un home. Un dia va arribar una persona que volia adoptar-la. La gossa li tenia tanta por que fugia d'ell. Varen cridar la guàrdia civil per arreglar el papers d'adopció perquè notaven alguna cosa estranya. Li varen dir a l'home que havia de pagar el que havia costat curar-la, i ell va respondre que llavors ja no la volia.

La protectora, de la mà de Dani Rovira, va dur l'animal a un programa de TV on

adoptaven animals. Varen contar la història de com de malament ho havia passat, però ningú es va interessar per ella.

Passat algun temps, va arribar una família que volien una gossa, una femella de pastor alemany. La gossa s'arrimava al xiquet, pareixia que no li tenia por. La família, amb molta paciència, es va fer càrrec d'ella. Va ser la sort de l'animalet.

Ara li diuen Xica. Viu molt tranquil·la i feliç amb dos gossos més en una casa de camp, on poden córrer i jugar pel terreny que tenen envoltant la casa. Li agrada que li passes la mà pel llom, per on tenia les ferides, i és carinyosa.

Té molta sort amb la família que l'ha adoptada. Està molt ben cuidada i tots la volen molt, la Xica.

Amparo Aymimir Salafranca
VALENCIÀ B2

L'ASSASSÍ DELS PIRINEUS

En un fred i tranquil cap de setmana de tardor, un grup d'amics entusiastes del senderisme es va embarcar en una aventura als majestuosos Pirineus. La promesa d'un retir relaxat en la natura i la bellesa escènica de les muntanyes van crear una anticipació palpable entre ells. No obstant això, el que va començar com una escapada idíl·lica es va convertir en un malson inimaginable.

El grup estava format per cinc amics pròxims: Marta, Carlos, Elena, Javier i Rubén. Junts compartiren riures, històries i la passió per l'exploració a l'aire lliure. Amb motxilles repletes de provisions i mapes detallats, van començar el seu ascens a través de senderes serpentejants i boscos frondosos.

La primera nit va transcórrer en harmonia al voltant d'una fogata brillant, mentre intercanviaven anècdotes i gaudien de la pau de les muntanyes. Però a l'alba del segon dia, les coses van prendre un gir sinistre. Van

descobrir un advertiment esgarrifós talat en un arbre pròxim: “la mort us espera”.

Inicialment, ho van prendre com una broma de mal gust, però l’atmosfera es va tornar més tibant a cada pas que donaven.

A mesura que avançaven, el grup va notar la desaparició gradual de xicotet objectes; una brúixola ací, un encenedor allà... Prompte, la inquietud es va apoderar d’ells quan van descobrir una sèrie de petjades estranyes i ominoses que no coincidien amb les seues. La realitat va colpejar amb forà quan van entropessar amb el cadàver d’un ocell, cruelment disposat en un patró que suggeria un missatge pertorbador.

A partir d’eixe moment la calma del viatge es va esvair per complet. El grup es va trobar sent caçat per un assassí en sèrie que aguaitava entre les ombres dels densos boscos. El terror augmentava a mesura que d’un en un, els amics queien víctimes del desconegut assassí. La paranoia i la

desconfiança es van apoderar d'ells, convertint l'afable expedició en una lluita desesperada per la supervivència.

Rubén, l'últim home dempeus, es va convertir en el protagonista inesperat d'este malson. Amb determinació i astúcia, va començar a ajuntar les peces del misteri. Va descobrir que l'assassí en sèrie estava jugant un retorçat joc de caça, aprofitant la desorientació del grup i la seua pròpia destresa en l'entorn muntanyenc.

Armat amb valor i el desig de posar fi a la massacre, Rubén va localitzar a l'assassí en una confrontació final a la part alta d'un pujol empinat. Una batalla feroç es va deslligar entre tots dos, amb la vida de Rubén i la justícia per als seus amics en la balança. Després d'una lluita intensa Rubén va aconseguir derrotar a l'assassí i posar fi al malson que havia consumit la seua escapada als Pirineus.

Encara que la bellesa de les muntanyes romanía immutable, l'experiència va deixar cicatrius indelebles en la ment de Rubén. La història d'aquell cap de setmana esgarrifós als Pirineus es va convertir en una llegenda entre els amants del senderisme, recordant que fins i tot en els llocs més idíl·lics, la foscor pot aguaritar en les ombres.

Rubén Tribaldos Cabañero
GES 2 NIT

UNITATS D'INTEL·LIGÈNCIA

Hi havia una vegada un petit poble conegut per l'amabilitat de la seua gent. Es deia que hi havia un jove guapo, de nom Ahmed, que tenia uns trenta anys, de cabell negre, pell blanca i ulls marrons. Assegut mirant el cel estrellat amb la lluna plena, recordava el seu pare a qui feia molt de temps que no veia ni sabia res d'ell des que va entrar a un soterrani.

A mitjanit, Ahmed va entrar al soterrani fosc amb una espelma a la mà fins que va arribar al final del soterrani fosc. Allí es va trobar enmig d'un gran desert on no hi havia ningú. Va avançar una mica fins que va aparèixer una gran ciutat, que tan bon punt la va veure, es va quedar meravellat per la bellesa dels seus rius, palaus i persones diferents. De sobte, va tenir set i va anar a comprar aigua, i quan va voler pagar-la, va treure una moneda, però el comerciant va riure i es va adonar que Ahmed no era de la ciutat. "Aquest lloc no tracta amb monedes, sinó amb unitats

d'intel·ligència, i si no ets intel·ligent en aquest lloc, moriràs". Ahmed, encara sorprès per allò que li va dir el comerciant, li va preguntar com en podia aconseguir. El comerciant li va respondre que senzillament ho podia aconseguir amb feina. "Podeu treballar amb mi per recollir algunes unitats".

Ahmed va començar a treballar i va obtenir unitats d'intel·ligència i va continuar el seu viatge descobrint la ciutat i en el seu camí va conèixer un jove Khalid, i Ahmed li va demanar que li expliqués què passava a aquesta ciutat. Khalid es va asseure a prop del riu mentre explicava a Ahmed la història de la ciutat dient: "En aquesta ciutat la gent no coneix els diners i no els utilitza. Ací amb intel·ligència pots viure o morir. A finals d'any es fa una celebració per determinar qui té més unitats d'intel·ligència i qui té menys unitats d'intel·ligència estan destinats a la mort. L'any passat els que ho van presenciar es van poder escapar però aquest any hi haurà més vigilància".

A mesura que passaven les setmanes i els mesos Ahmed va ser capaç d'adaptar-se i recollir moltes unitats d'intel·ligència, i després de buscar informació sobre el seu pare, no va trobar ningú que l'orientara.

L'última setmana de l'any la gent va començar a reunir-se en una gran plaça. Va identificar persones que tenien menys intel·ligència i serien executades. Quan van pronunciar el seu nom, Ahmed va veure els soldats cap a ell.

L'últim dia de l'any era una gran celebració en presència del rei i el seu ministre on executarien a aquells que tenien menys unitats d'intel·ligència. Ahmed i altres com ell van sortir a se executats pels guàrdies, tots menys Ahmed, a qui el ministre va ajudar donant-li unitats d'intel·ligència després que el reconegués com a el seu fill i tots dos van aconseguir fugir de la ciutat sortint del soterrani i tornant amb la seua família.

Layla Outouggane
GES 2 MATÍ